

Bespreking: Guus van der Veer

Marijke Vrijzen: Ik ben Michiel. Uitgeverij Van Halewyck, Leuven, 2013, ISBN 978 94 6131 200 6. (Progeria, Aangeboren afwijking/ Zeldzame ziekten/Zieke kinderen/PO/1) Zie ook: <http://www.progeria.be/> en <http://www.vanhalewyck.be/>

Soort boek/ziekte/stijl:

Dit boek, dat 145 bladzijden telt, is geschreven op basis van lange gesprekken van de schrijfster met hoofdpersoon Michiel. Het is alsof Michiel rechtstreeks tegen de lezer praat.

Over de schrijfster:

Marijke Vrijzen (1973) is journaliste/nieuwsmanager bij *Het Belang van Limburg*. Marijke woont in het Limburgse Helchteren, is getrouwd en heeft twee kinderen. Eerder publiceerde zij “Ga ik dood als ik twaalf ben?”, het verhaal van een sterke moeder die ondanks de keiharde wetenschap dat ze haar beide kinderen zal verliezen, er toch in slaagt met volle teugen van elke dag samen te genieten.

Korte beschrijving:

Michiel is 15, hij is slechts 117 centimeter lang en heeft een kaal hoofd. Hij lijdt aan progeria, een zeldzame aangeboren ziekte. De meeste progeria patiënten worden niet ouder dan dertien. Toch probeert hij iets van zijn leven te maken. Hij heeft het materiaal voor dit boek geleverd omdat hij aan anderen wilde laten zien hoe zijn dagelijks leven eruit ziet. Zo komen we te weten hoe andere mensen op zijn uiterlijk reageren, we horen over zijn hobbies, zijn vrienden, zijn contacten met andere progeria patiënten, en hoe hij vindt dat zijn crematie moet verlopen. Hoofdpersoon Michiel vindt het een fijne gedachte dat het boek er nog zal zijn als hij er niet meer is. En hij heeft een boodschap aan de lezers. “Doe gewoon normaal tegen me, want ik ben gewoon normaal. Ik zie er alleen anders uit”. Het boek bevat ook bijdragen van vrienden en vriendinnen van Michiel, en twee bladzijden met gedegen uitleg over de ziekte progeria.

Wat viel op:

In het boek leer je Michiel goed kennen. Hij heeft geen gemakkelijk leven, maar praat er zo over dat je er als lezer toch vrolijk van wordt.

Citaten:

Blz 50: “In mei 2013 lag ik voor het eerst in het ziekenhuis na een ongeluk. Tijdens het skateboarden ben ik keigard op mijn hoofd gevallen. Resultaat: een blauw hoofd én een hersenschudding. Het gebeurde toen ik samen met Glenn en Sam aan het skaten was bij Sam in de straat. Met twee houten planken hadden we een ramp gemaakt. Ik moest er weer perse achterwaarts vanaf rijden. Mijn skateboard bleef hangen en ik viel recht op mijn hoofd. In het begin dacht ik dat er niets aan de hand was: ik stond recht en skatete verder.”

Blz 84: “Ik ben klein, ik ben kaal. Kan ik met mijn uiterlijk ooit iemands type zijn? Als meisjes nooit verder dan mijn lengte en kale hoofd kijken, dan zal ik inderdaad nooit iemands type zijn. Maar als een meisje echt naar mij, mijn karakter en mijn persoonlijkheid kan kijken, dan kan het wel. Als je iemand écht graag ziet, dan houd je ook van hoe hij of zij eruit ziet, of dat nu iemand met progeria is of niet. En als een

meisje echt van me houdt, dan zal ze ook mijn uiterlijk mooi vinden. Daar wil ik echt in geloven. ”

Blz 127: “Stel dat ik ooit seks ga hebben; waar ga ik ergens condoms vinden in mijn maat? Dat vroeg ik me onlangs af.”

Blz 136: “Mijn as moeten mama en papa meenemen naar huis, zodat ik voor altijd thuis ben en toch nog een beetje bij hen kan zijn. In de afscheidsdienst wil ik dat ze ‘Afscheid van een vriend’ van Clouseau draaien. Dat liedje heeft een speciaal plekje in mijn hart. Toen ik het voor het eerst als kleine jongen hoorde, raakte het me enorm. Ik moest onmiddellijk denken aan Sacha. Ik begon gewoon heel hard te huilen. Door de tekst lijkt het alsof het echt voor ons bedoeld en geschreven is.”

Recensies/Extra: Michiel is te zien op diverse youtube video's, onder meer https://www.youtube.com/watch?v=P9ombOJP9_I en https://www.youtube.com/watch?v=JMfz_LFmXwU